

alle Handelsforhold, alle Eksportforhold, alle politiske Forhold og saa samtidig have Overblik over hele Folkeretten, denne Folkeret, som er i daglig Udvikling, som er noget af det mest udviklede af alt. Jeg tror, man kan stille for store Krav her. Det har ogsaa vist sig i alle andre Lande, hvor man har set, at man er nødt til at have en saadan Embedsmand, som Raadgiveren i Folkeret er.

Det var mig ogsaa en Glæde at høre af det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup), at for ham var det ikke om en halv Mill. Kr. mere eller mindre at gøre, men det vigtigste var, at Udenrigsministeriet gør den gode Tjeneste, som det efter min Mening søger at gøre, og som det ogsaa paa mange Punkter har Held til at gøre. Men vi er jo alle Adams Børn, de som sidder der, ligesom de, der har Sæde i dette høje Ting, og vi maa mange Gange bære over med hinanden.

Hauch: Det, der giver mig Anledning til at gøre en Bemærkning, er en Udtalelse af det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds. Det ærede Medlem søgte ved et Par Bemærkninger at udviske Virkningen af den Fordring, jeg har stillet til vor diplomatiske Repræsentation i Udlandet i Henseende til med Fasthed at fastholde de berettigede Krav, som vi er i Stand til at stille i Henhold til vor Mestbegunstigelsesret eller i Henhold til den Billighedsbehandling, som vi maatte kunne forudsætte. Jeg henviste til Forholdene, som de har formet sig i Tyskland og i Norge. Jeg er foranlediget til at tro, at det ikke har været det ærede Medlems Mening i og for sig at udviske Virkningen af et saadant rimeligt og forstandigt Krav, som han for sit Vedkommende formentlig ogsaa maatte ønske at stille. Det ærede Medlem har troet, at der i mine Bemærkninger skulde ligge en Kritik af noget, der er foregaaet, noget, der kan siges at være forsømt fra vor Side. En saadan Opfattelse maa jeg ganske tilbagevise. Det, jeg har villet hævde, er dette, at en af de Ting, som vi under de nuværende vanskelige handelspolitiske Forhold, som de har udviklet sig efter Krigen, maa forlange af vor Repræsentation, er Fasthed i Fastholdelsen af de berettigede Krav, der kan rejses fra vor Side med Hensyn til den Behandling, vi faar af andre Magter. Det er det eneste, jeg har sagt, og det maa jeg forudsætte, at det ærede Medlem vil være i Stand til helt at billige, idet jeg maatte være forbløffet over at erfare, at nogen overhovedet kunde være Modstander af at fremholde et saadant

Synspunkt. Det ærede Medlem sagde, at det, det kom an paa hos Diplomatiets, var Snildhed, Ja, saamænd. Men det, det først og fremmest kommer an paa, er, at man fastholder sine velerhvervede Rettigheder, som vi i Henhold til vor Stilling overfor vedkommende Magt med Styrke og Kraft er i Stand til at fremholde. Derfor har jeg i Dag fundet mig foranlediget til at omtale de nævnte Forhold, som de har formet sig til Dels overfor Tyskland angaaende Mestbegunstigelsen med Hensyn til Indførsel af Kød, og derfor har jeg nævnt, at vi er berettiget til at føle os brøstholdne overfor Norge i Henseende til den Behandling, de har givet os, i Forhold til den ret betydelige Forbindelse, vi har med dem ved Aftagelse af deres Salpeterproduktion. — Jeg har gjort denne Bemærkning ikke i og for sig, fordi jeg ønsker at komme i nogen Forhandling med det ærede Medlem derom, men fordi jeg skønner, at det ærede Medlems Udtalelser maatte være Udtryk for en Misforstaaelse af det Synspunkt, som jeg gjorde gældende.

Til den højtærede Udenrigsminister skal jeg sige, at jeg ser meget vel Vanskeligheden ved at faa Spørgsmaalet om Aldersgrænsen til at glide ud af denne Lov. Det har i og for sig heller ikke været min Tanke, men der var her en Lejlighed til at gøre opmærksom paa, hvor farlig og i og for sig urimelig en saadan Bestemmelse er, naar den generaliseres, navnlig i et Tilfælde som dette, hvor vi kan forudsætte, at den erhvervede Erfaring og personlige Overlegenhed forenet med en moden Alder kan komme vor Repræsentation i Udlandet til gode. Jeg kunde i alt Fald ønske, der fandtes en Vent, som muliggjorde, at man kunde bevare en Mand ud over den Tidsgrænse, som de 70 Aar ellers angiver.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Tjenestemændene: hvad de kunde udrette, og hvad de ikke kunde udrette, vil jeg forvare mig mod at faa mine Udtalelser taget som Udtryk for en Kritik overfor disse Tjenestemænd. Det har aldrig været min Tanke. Vi kan i Virkeligheden her aldrig stille Kravene for store. Der er her Tale om saa betydningsfulde Interesser for vort Land baade i økonomisk Henseende og i andre Henseender, at vi har Grund til at stille de størst mulige Krav til de Mænd, der skal indgaa i de paagældende Stillinger. Jeg vil snarere sige, at man gerne maa have Lov til at betragte mine Udtalelser herom, baade da jeg først havde Ordet og nu, som Udtryk for en Kompliment til disse Mennesker. Vi maa